

[Aksel Møller.]

hjemmel for den højtærede Handelsminister til at standse et Erhverv. Jeg ved naturligvis meget vel, at det har man gjort før. Den højtærede Finansminister fortalte os i Eftermiddags, at det har man gjort to Gange. Nej, det har man gjort tre Gange. Den højtærede Minister glemte nemlig dengang, han selv var Hovedpersonen i Standsningen af et Erhverv. Det var dengang Pengeombytningslovene kom. Den 20. Juli 1945 efter Banktidens Ophør blev Bankerne lukket, den 21. Juli var de ogsaa lukket, den 22. var, saa vidt jeg husker, en Søndag, og den 23. Juli, Mandag Morgen, begyndte Pengeombytningen. Ogsaa dette skete i Kraft af Handelsministerens Bemyndigelseslov, men nu er det jo et Spørgsmaal, om man skal blive ved at acceptere Handelsministeriets almindelige Bemyndigelse som det Middel, hvormed et Ministerium kan fremme sine Planer ved at underbinde Samfundets Blodaarer, naar det skal til at operere.

Det forekommer mig, at de Tilfælde, der har været nævnt, dels de af den højtærede Finansminister i Eftermiddags nævnte, dels det af mig nævnte, Pengelovene, er Tilfælde, hvor det drejede sig om meget betydelige Problemer, og hvor vi handlede under Indtryk af en Tvangssituation, og hvor man i Forvejen havde sikret sig hos Partiformændene i det høje Ting et vist Tilsagn om, at man vilde forstaa en saadan Fremgangsmaade. Men her drejer det sig min Sandten alene om i det nødstedte Kvartal, det sidste Kvartal af dette Finansaar, at skaffe den højtærede Finansminister Sikkerhed for 2 Mill. Kr. Det er i Virkeligheden det eneste, det drejer sig om her. Jeg tænker ikke paa det Aar, der kommer efter dette Finansaars Udløb. Da kunde den højtærede Finansminister i Ro og Mag forberede alt paa et for det paagældende Erhverv mere praktisk Tidspunkt og faa det gennemført. Det, det drejer sig om her, er, at medens Julehandelen staar paa og meget staar paa Spil, stikker den højtærede Finansminister Haanden i Lommerne paa alle dem, der med et godt Sind gaar rundt og køber Julegaver, og sikrer sig sin Andel af disse Gaver, 2 Mill. Kr. Og det med et Statsregnskab, som tenderer hen imod en Balance paa 2 Milliarder Kr. for indeværende Finansaar. Altsaa, disse 2 Mill. Kr. skal skaffes, uanset om der derved udvises Hensynsløshed, uanset om det drejer sig om en tvivlsom Lovhjemmel, og skaffes med al den Hurlumhej, som ligger i den

Fremgangsmaade, den højtærede Finansminister har valgt ved denne Lejlighed.

Jeg vil straks sige om denne Side af Sagen, at mit Parti kan ikke godkende, at Bemyndigelsesloven anvendes uden for sit strengeste Formaal, og det Forslag til Beslutning, vi har stillet i dette høje Ting, har netop til Hensigt med den høje Regering at faa drøftet Grænserne for Bemyndigelsesloven. Vi mener, at en af disse Grænser er blevet overtraadt ved det Salgsforbud, der kom Lørdag Aften, og vi ser deri en yderligere Tilskyndelse til at faa en saadan Forhandling med den højtærede Regering om, hvor langt Bemyndigelsesloven skal række i den Tid, vi kommer ind i.

Nu valgte altsaa den højtærede Finansminister at gaa Salgsforbudets Vej, men det forekommer mig, at han saa kunde have valgt et mere rimeligt Tidspunkt, og i alt Fald synes jeg, at han kunde have skønnet noget rigtigere over, hvad der var passende, alt taget i Betragtning, eller have vist, om man vil, en større Opfindsomhed. Hvad havde der egentlig været til Hinder for, at den højtærede Finansminister, naar han gik med saa skumle Planer, som han altsaa er gaaet rundt med i Slutningen af sidste Uge med Hensyn til Pelsvarebranchen, havde sørget for, at Rigsdagen var inde Lørdag og Søndag? Havde der været noget urimeligt i, om Rigsdagen var blevet uløjliget i en saadan Sag med at blive inde og gøre sit Arbejde med saa lidet Afbræk for Borgerne som muligt? Jeg er overbevist om, at alle ærede Medlemmer af dette høje Ting vil være enige i, at Rigsdagen er Folkets Tjener og ikke omvendt, og naar det ikke er omvendt, saa standser man ikke en hel Branche, for at Rigsdagen kan faa Tid til at holde Weekend, men saa holder man Rigsdagen inde i den Weekend, og naar Weekendens Lukketid er kommet, dekretterer man, som den højtærede Finansminister i sin op-højede Tilværelse som Finansminister første Gang gjorde, da det var Bankerne, det drejede sig om, at der skal standses efter normal Lukketid. Saa kunde Rigsdagen have arbejdet den Sag igennem, og saa havde der faktisk ikke for den paagældende Branche behøvet at være en eneste Time, hvori den maatte holde lukket af Hensyn til det Skattearbejde, der forestod her.

Nu valgte han imidlertid Lørdag Aften til at dekrettere Lukning. Om Mandagen var der ingen Rigsdag, saa den højtærede Finansminister vidste, at Rigsdagen ikke kunde komme til at beskæftige sig med dette Forslag, men alligevel skulde der holdes